

Marjon
Hoffman

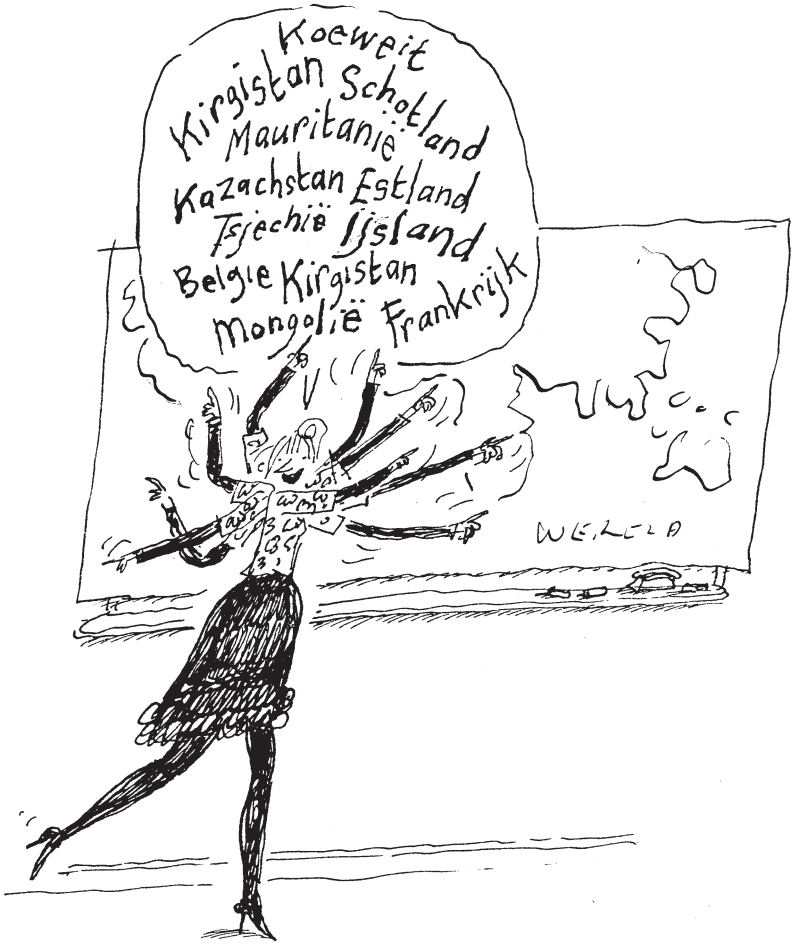
Floor
schrijft
(straf)
regels

met tekeningen van
Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma
Amsterdam

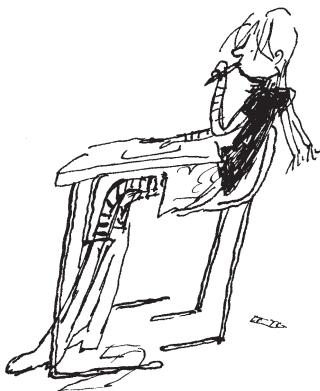
Regel 1

Als je een proefwerk
hebt en je kan het
niet in je hoofd krijgen,
moet je altijd een
spiekbriefje maken!

Regel 1

Ik zit in de klas en kijk naar juf Marja, die druk voor het bord heen en weer loopt. Ze heeft er een megagrote landkaart opgehangen met alle landen van de wereld erop. Daarna kreeg ze ineens het idee om ons vijftig landen te laten leren. Een heel slecht idee als je het mij vraagt, maar juf Marja is vastbesloten en heeft voor ieder kind een klein landkaartje van de wereld gemaakt.

Wij hebben nog nooit eerder huiswerk meegekregen, maar dat schijnt juf Marja niet veel te interesseren. Ze vindt het nuttig dat wij iets over de wereld leren en gaat ons morgen een test geven die ze mee laat tellen voor ons rapport.

Ik loop na school meteen naar huis, want buitenspelen zit er niet meer in vandaag als ik nog

moet leren voor die test. Thuis schuif ik dan ook meteen aan de keukentafel en staar ik naar het velletje met de landkaart erop.

Mijn vader is ook thuis en kijkt mee over mijn schouder. ‘Wat is dat?’ vraagt hij geïnteresseerd.

‘O, een stom idee van de juf,’ mompel ik terug. ‘Ze vindt dat we iets meer moeten weten over de wereld en nu moeten we vijftig landen uit ons hoofd leren.’ Ik laat het landkaartje aan mijn vader zien. ‘Aan deze kant zie je alle landen en aan de andere kant heeft juf Marja de namen eruit getippext, stom hè?’

Mijn vader reageert er niet op en schuift ook aan de keukentafel om zijn krantje te lezen.

‘Heb jij dan nooit iets moeten leren voor school?’ vraag ik.

‘Jazeker, Floortje, maar ik deed het op de andere manier...’

Ik ben meestal niet zo geïnteresseerd in de verhalen van mijn vader, maar over deze andere manier wil ik toch wel iets meer weten. ‘Wat bedoel je daarmee, met die manier?’ vraag ik.

Mijn vader lacht van oor tot oor, hij is altijd dolgelukkig als ik naar hem wil luisteren. ‘Nou, je moeder zal het me niet in dank afnemen, maar eh, ik spiekte vroeger wel eens...’

Ik moet mijn best doen om niet meteen in lachen uit te barsten, want ik heb mijn vader mijn hele leven nog niet kunnen betrappen op iets wat niet deugde, en trek een serieus gezicht. ‘O, wat deed je dan?’ vraag ik.

Mijn vader houdt wel van een stiekem onderonsje en gaat er eens lekker voor zitten. ‘Nou, ik eh... was niet zo goed in alles in mijn hoofd stampen en had met wat vrienden een systeem verzonnen om de meester voor de gek te houden. Wij gebaarden letters naar elkaar,’ lacht mijn vader trots. Ik ben ook trots op hem, ik wist niet dat hij vroeger wel eens iets uithaalde en kan me niet herinneren dat hij me er eerder iets over verteld heeft. ‘Dit was bijvoorbeeld de letter A,’ legt mijn vader uit en hij maakt een soort rondje van zijn duim en zijn wijsvinger. ‘Dit was de B, dit was de C en deze hadden we voor de D.’ Mijn

vader maakt glunderend een paar gebaren met zijn vingers.

Als we mijn moeder horen thuiskomen met de boodschappen, schrikt mijn vader ineens op. Hij kijkt me streng aan. 'Je begrijpt dat dit wat ik vertelde alleen vroeger kon

hè, en dat ik dit maar heel weinig gedaan heb en ook bijna altijd werd gesnapt door mijn meester. Jij moet gewoon je vijftig landen leren, ik heb nu alweer spijt van dit gesprek!' zegt hij nerveus.

Ik kijk verbaasd terug en mijn moeder zet de boodschappen in de keuken.

'Ik vertelde Floor net hoe belangrijk het is om je huiswerk goed te leren!' lacht mijn vader zenuwachtig. Mijn moeder knikt tevreden.

'Ik wist niet dat jullie al huiswerk kregen,' zegt Kees, die achter mijn moeder de keuken in komt lopen.

'Nee, dat was ook nooit zo, maar juf Marja heeft het nu ineens wel gedaan,' mopper ik. Kees krijgt wel eens huiswerk mee, omdat de oudere kinderen

vast moeten oefenen voor de middelbare school, maar dat is eigenlijk pas vanaf groep zeven en daar was ik altijd heel erg blij om. Kees heeft dan ook niet echt medelijden.

‘O, vette pech voor je!’ plaagt hij.

Na het avondeten ga ik meteen aan mijn bureau zitten. Normaal gesproken zit ik hier alleen maar te tekenen of te knutselen, maar nu staar ik naar de landkaart zonder namen erin. Nederland, Duitsland, Frankrijk, België, Luxemburg, Spanje, Portugal en Italië zijn natuurlijk een makkie, maar al die andere landen? Ik heb werkelijk geen idee.

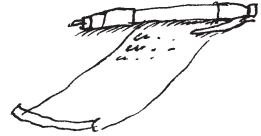
Ik probeer de landen in mijn hoofd te stampen met de kaart waar de landennamen wel op staan, maar zodra ik de kaart omdraai gaat het meteen weer mis. Die rotopdracht!

Mijn vaders woorden spoken door mijn hoofd. Ik weet natuurlijk heus wel dat ik niet mag spieken. En dat ik straf krijg als de juf me straks betrapt, maar ik ben natuurlijk niet mijn vader! Die had ook wel een heel domme manier bedacht. Als ik een slimmere manier kan verzinnen, lukt het me misschien wel...

Ik denk er diep over na. Dan herinner ik me ineens die pen die mijn vader ooit gekregen heeft bij een agenda. Ik sluip naar zijn werkkamer en trek de

bureaula voorzichtig open. Daar, tussen de potloden en de stiften, ligt de pen die ik zoek, een rode met een speciaal stangetje eraan. Ik gris de pen snel uit de la en ren op mijn sokken terug naar mijn kamer. Zo, dat heeft niemand gemerkt.

Mijn hart klopt in mijn keel terwijl ik aan het buisje aan de zijkant van de pen trek. Gelukkig, hij doet het nog! Ik kan voor het eerst vandaag weer lachen en kijk tevreden naar de pen. Aan de buitenkant is er niks aan te zien, maar als je heel goed kijkt, zit er een piepklein metalen stangetje aan. En als je daaraan trekt, komt er een klein velletje papier uit waar reclame op staat. Ik meet het velletje papier op, want heb mijn superplan al helemaal uitgedacht. Ik ga de hele landkaart in het klein natekenen en op het pennenvelletje plakken. Als ik dan morgen een land niet weet, kan ik spieken zonder dat de juf het ziet, want die verwacht natuurlijk nooit iemand met zo'n supersonische spieken in de klas!

Ik leg het minipapiertje naast de kaart en probeer de landen zo goed mogelijk na te tekenen en de namen erin te priegelen. Het is een supermoeilijk werkje en ik moet telkens opnieuw beginnen. Vooral

Luxemburg is lastig, want dat is een heel klein landje met een hele lange naam.

Ik priegel en priegel en priegel, net zolang tot ik de landjes in kabouterformaat heb nagetekend. Ik plak het kleine velletje in mijn geheime pen en maak me geen zorgen meer over de test van morgen. Er zitten 49 landjes in mijn pen min Luxemburg, want dat kleine landje kan ik inmiddels wel dromen.

De volgende dag op school voel ik me dan ook moe, maar wel zeker van mijn zaak. Ik ben veel te laat opgebleven omdat het landkaartje telkens over moest, maar het is me wel gelukt. Ik heb het perfecte spiekbrieftje bij me.

De juf deelt de blaadjes uit zonder landennamen erop en ik draai mijn pen met het metalen stangetje naar beneden zodat er niets aan te ontdekken valt. Het is doodstil in de klas. Ik kijk naar mijn blaadje. Achter elkaar kan ik de landen invullen. Ik heb het landenkaartje zo vaak getekend dat ik alle vijftig landen uit mijn hoofd blijf te kennen. Razendsnel vul ik alles in op het blaadje en ik ben bijna teleurgesteld dat ik mijn prachtige spiekpen helemaal niet heb hoeven gebruiken. Heb ik daarvoor de hele avond opgezeten!

Ik lever mijn blaadje als eerste in en ik zie dat sommige kinderen me aankijken alsof ik heb afgekeken, omdat ik normaal nooit als eerste klaar ben met schoolwerk. Maar daar trek ik me mooi niks van aan! Ik stop de pen snel in mijn zak, want straks vindt de juf hem en dan zou ze misschien nog kunnen denken dat ik wél gespiekt heb...

Tijdens het avondeten vragen mijn ouders hoe de landentest ging.

‘Goed, ik was als eerste klaar en volgens mij heb ik alle landen goed!’ antwoord ik zelfverzekerd.

‘Je hebt toch niet gespiekt, hè?’ controleert mijn moeder en ze kijkt er een beetje achterdochtig bij.

‘Nou ja, ik ben papa niet!’
lach ik hard.

